

NACISTICKÉ RESTITUCE ZAVINIL STÁT

Nejméně od roku 1992 se vlekou nekonečné právní spory o získání obrovských majetků. Majetků, které stát roku 1945 podle retribučních dekretů zabavil těm Němcům, Maďarům, nacistům, fašistům, kolaborantům, gardistům, vlajkařům a osobám se Svatováclavskou orlicí, kteří zradili za okupace ČSR. Od této doby až do současnosti probíhá v republice nesmírný nátlak různých politických, společenských a dokonce i zákonodárných představitelů na navrácení těchto majetků do rukou pohrobků někdejších okupačních kolaborantů. Jak k této situaci došlo? Jak je vůbec možné, že stát protihitlerovské koalice, stát na straně vítězných mocností, stát, který je signatářem Pařížské reparační dohody o německém majetku, že takový stát se odhodlal k právním krokům, které poškozují jeho samého a tím též i jeho vlastní občany?

Kořeny snad můžeme hledat již v politické situaci těsně po převratu roku 1989. Politické síly kolem tehdejšího prezidenta Václava Havla, kruhy blízké Vatikánu, kruhy zastávající nenávistné stanovisko k Benešovým dekretům a k poválečné ČSR, stejně jako kruhy zastávající návrat sudetských Němců a jejich odškodnění, a konečně kruhy sympatizující s habsburskými tradicemi – tyto síly vynaložily velké úsilí na prosazení takového restitučního zákona, který návrat majetků různými právními klíčkami de facto umožňoval.

Navenek vše vypadalo v pořádku. Restituce byly podmíněny platností Benešových dekretů, stanovily se podmínky pro nabývání státního občanství tak, aby to údajně nebylo v rozporu s ústavním dekretem 33/1945 Sb. a dalšími normami po r. 1945. Jenže vše pak bylo jinak. Proč? Tyto kruhy, které se připravovaly na restituce již před převratem roku 1989, dobře věděly, jaký je stav dokumentace tohoto majetku, a zejména pak byly pomocí zaprodaných informátorů, „pátrajících jako genealogové“ v archivech státu, o stavu archivní dokumentace, zajišťující zabavení majetku po roce 1945. V některých případech tak dokonce došlo k vykrádání archivů ve prospěch nastávajících „restituentů“. Ostatně, například vykrádání dokumentů města Rájce ve prospěch nacistického kolaboranta Salma, na něž je trestní oznámení, je toho evidentním dokladem. *Existoval dokonce scénář restitucí*, který podle některých zdrojů vypracovala právnička Kammelanderová, manželka zesnulého multiobčana Karla des Fours Walderode. Tento scénář počítal v první fázi s pokusným vydáním naprosto zanedbatelných restitučních položek – například několika hektarů půdy. *Tyto pokusné prvorestituce měly dvojí cíl. Za první měly připravit půdu pro následné vydávání dalších, nyní již obrovských majetků. Za druhé měly ukolébat českou veřejnost v tom směru, „že se vlastně nic podstatného neděje“, že vydávané majetky jsou zcela zanedbatelné a že jejich vydávání nepoškodí ani stát, ani občany.* Další taktiku vypracovali právníci kolem argentinského příchozího. Zde se Benešovy dekrety prostě obešly tzv. určovacími žalobami podle občanskoprávního principu. Příchozí se dožadoval majetků nikoli ve smyslu restituce, nýbrž ve smyslu údajného právoplatného dědictví po svém dědečku. Zavalil stát půldruhou stovkou žalob, se kterými se zápasí dodnes. „A na špek vlítli pašáci, trojští předáci.“ Místo aby stát od počátku hájil zájem svých občanů a svůj vlastní, dělal vše pro to, aby napomohl těmto tzv. restituentům. Politická vůle kruhů, chtějících restituce a revanš, byla daleko silnější než právní základ státu, než zájem občanstva. Je třeba si uvědomit, že nešlo a nejde jen o nabývání obrovských majetků. Nelze též zanedbávat podíl jednotlivých politických stran na této „peronizaci“. S tímto nabýváním jsou spojeny dva další atributy. Za první je to *politický vliv. Seskupení několika stovek restituentů, kteří nabudou třeba 40–50 procent veškeré půdy ve státě, začne určovat zemědělskou a lesní politiku ve státě.* Samozřejmě se k nim přidají politické síly a strany s agrárními zájmy – a máme tu obrovskou lobby, která bude prosazovat

své zájmy na úkor celého státu. Za druhé je to *snaha o velkolepou revanš za perlustraci kolaborantů roku 1945*. Jaké sladké politické a morální vítězství by to bylo pro pohrobky bývalých nacistů a kolaborantů, kdyby je současný stát měl odškodňovat za oprávněné zásahy po roce 1945! Jak by mohli do celého světa vytrubovat svá údajná „poškození nelidským benešovským režimem“ a svou údajnou „nevinu“ na okupační kolaboraci!

Zde počíná obrovská vina českého státu – respektive všech těch jeho zástupců, kteří bez ohledu na realie poválečného vývoje, bez ohledu na vlastní zákony státu, a dokonce bez jakéhokoli ohledu na mezinárodní dohody a na mezinárodní právo založené na výsledku II. světové války – zneschopnili úřady první instance, znemožnili přísné uplatnění Benešových dekretů, umožnili obrovskou mediální kampaň ve prospěch nacistů a znemožnili protesty všech antifašistů proti těmto restitucím. Tato vina je kolektivní – padá jak na konkrétní politické představitele počínaje prezidentem Václavem Havlem a konče senátory typu pana Hadravy, Mezihořáka, Rumla, a dále na publicisty a tzv. historiky jako Podivény, Mlynáříky atd. Pak je tu vina konkrétní – ta padá na jednotlivé představitele v daných případech. Tak při udělování českého občanství se nebral zřetel na Benešovy dekrety. Podvodem získaly české občanství například paní Ida Schoellerová nebo paní Marie Salmová – toto konstatování pochází z kruhů Policie České republiky, přičemž se jedním dechem dodává, že dnes je pro desetiletou lhůtu vše promlčeno. Těmto „novoobčankám“ registrovaným v nacistických složkách pomohly přímluvné dopisy pana Bratinky a zásahy pana Rumla. Strany jako US-DEU, KDU-ČSL mají lví podíl na těchto nehoráznostech – stačí připomenout jen aktivity předáka Tollnera na sudetoněmeckých dnech nebo jeho spojení s řádem německých rytířů. Rovněž hlasy volající po těchto restitucích a hlásající „pochybnost Benešových dekretů“ nebo napadající prezidenta Beneše a poválečnou ČSR, se zhusta rekrutovaly právě z těchto řad. Na druhé straně nesmíme zapomínat ani na neschopnost levicových stran, zejména sociální demokracie. Snad s výjimkou restituce Salmů sociální demokracie projevovala po celou dobu mimořádnou neschopnost rázně řešit fatální stav nacistů ve státě. Její proklamace chránit zájmy občanů této země v jednotlivých restitučních kauzách působily spíše kašpárkovsky – typickým případem byla kauza Argentine, kdy se brala střecha jednotlivým občanům doslova nad hlavou, a stát sociální demokracie tyto občany neochránil. *Teprve až restituční povodeň dotekla do Prahy na Staroměstské náměstí před palác Kinských, tehdy se úředové probudili z dogmatického spánku – vždyť již již nešlo o „pouhý český venkov“, ale o ně samotné!*

Vrcholem všeho bylo, když *vláda tohoto státu nechala napadat příchodím „restituentem“ samotného svého ministra kultury*, který jako jediný vládní činitel se statečně – sám! – postavil proti restitučnímu třeštění jak v případě Colloredo-Mansfeld, tak i v ostudné kauze pana Argentine. Jakoby se naplnila idea „Transkakanie“ spisovatele Roberta Musila. Nejhorší na celé věci je, že vše pokračuje plynule dále. Všichni, kdož poukazují na nelegitimitu nacistů, jsou odstavováni, skandalizováni, odsuzováni. Typickým příkladem je zavržení kandidatury profesora Pavlíčka na ústavního soudce. Když pan prezident Klaus navrhne fundovaného experta na státní právo, který je znám svým exaktním postojem k Benešovým dekretům, nemá senátorská klika nic lepšího na práci, nežli jeho kandidaturu shodit. Občané státu nejsou hlupáci, vše pozorují. Nelze se divit hlasu lidu, který praví, že senát je nejenom neúčinný, ale přímo státu škodlivý, a proto se nechodí k senátním volbám. Příklad zmařené kandidatury jednoho z nejlepších expertů práva v republice je toho kardinálním dokladem. Co činí vláda, ministerstva, prvoinstanční úřady, policie k atakům nacistů na český právní řád, na národní majetek, na práva občanů České republiky? Vůbec nic ve prospěch občanů ani státu samotného. Ustavení bezzubého úřadu pro majetek státu je berličkou bez řešení. Kde je novelizace restitučního zákona, kde je taxativní zákaz nároků nacistů dle Pařížské reparační dohody, kde je dodržování Benešových

dekretů, kde je zajištění archivní dokumentace nacistů a kolaborantů? Když tak stát bude pokračovat, může se jednoho dne stát, že zde budeme mít samé pohrobky nacistů, Buquoye, Hohenlohe, Thuny-Hohensteiny, Rohany, Salm-Reifferscheidty, Schoellery, Schaumburg-Lippe, atd., kteří nás budou poučovat, že majetek je věc první a posvátná, Benešův stát byl zplozcem Versailles, legionáři byli velezrádci císaře pána a Beneš sám byl válečný zločinec. *Na nacirestituovaných zámcích budou sbírky lebek židobolševických komisařů, zednářů a Slovanů. Naopak slušná šlechta antifašistická – všichni ti Mensdorffové, Sternberkové a jiní – bude opět konfiskována jako za nacistů a nomenklátorů.* Slované, nižší rasa, budou hlídáni jako nebezpeční, budou vykonávat otrocké práce, jak chtěl konečně rehabilitovaný Heydrich, a kostel parašutistů v Resslově ulici bude zbořen. Bolševismus bude zakázán a soc. dem. se sama vstřícně rozpustí, aby nebránila vedoucí úloze monarchistické klerofašistické strany. Pomníky TGM a Beneše se zlikvidují a ani boty z TGM v Rudce u Kunštátu nezůstanou – vyhodí je do vzduchu. Pamětní desky legií a protifašistického odboje budou roztlučeny na prach a pozůstalí se opět ocitnou v koncentracích, když na ně vůdce zapomněl... Naopak postavíme pomníky Heydrichovi, Rathovi a „nevinně popravenému“ K. H. Frankovi. V knihkupectvích se objeví celé sebrané spisy Moravce – ostatně první díl již dnes vyšel. My jsme vždy vstřícní, v předklonu a v předstihu v Unii IV. říše. Možná se však dočkáme i toho, že až to všechno v této IV. říši jednou krachne – že opět budeme psát na plakáty s pařátem nad Hradčany to svoje – „My tam nebydlíme“. My jsme podle Heydricha „smějící se bestie“, nicht wahr?

J. J. Nickelli